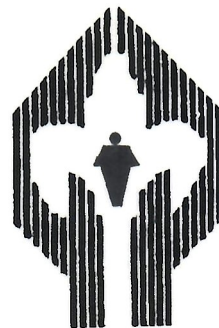

ODBOR ZA ZAŠTITU LJUDSKIH PRAVA I SLOBODA NOVI PAZAR, SANDŽAK

ADRESA: OSMANA ĐIKIĆA BR. 2 – 36300 NOVI PAZAR, SANDŽAK – TEL./FAX 0038 20 29 312

22. jun 1994 god.

IZJAVA

Ime i prezime BEGAN, Muratović datum rođenja 1940
 Mjesto selo ŽITNICE, Sjenica br. lk. i mjesto izdavanja 41123 sup Sjenica
 Datum događaja 21.06. mjesto događaja Piaca N. Pazar u koliko sati 13h
 Imena svjedoka Čenal Muratović, Keerka Zekina i drugi

Ko je povredio vaša prava pučica policajaca

OPIS DOGAĐAJA

Podavao sam si na Novopazarskoj pijaci. Došla mi dvojica policajaca i piteli su me kako se zoveš. Ja sam rekao svoje ime i prezime. Ti nam trebaš, moriš da padeš znanja, da sam ja upitao: šta ću ja sa kakom sirom? Oni mi nisu odgovorili - eto ti tvoja Keerka pa nek ti dođe. Ubacili su me u njihova kola i odveli u sup. Odveli su me na traci sprat kod istraživača. U kolima je bio piveden i moj sinove Keherka Muratović, kao navodno trebalo su Muratoviću, kojeg su predhodno pivele. Kada smo tačno stigli ništa nisam znao i odgovor nisam imala. Posvojili su mene, Keherka i rekli da čekaš. Sedeo od istraživača me posredovao - bariti mi je ~~traci~~ pušku i pištolj. Kažem da nemam. Dvoj kole ti je. Ja nemam, ~~traci~~ je da me uzme. Došli su i useli su me. Pošli su ~~sup~~ sup. Od 16-17 tureli su me dvojica. Mišljeni su je. Ukoliko su me čuvajući, policajama, stacionarna. Po suvom, čice, telefonima. Privedli su mi pušku. Inđići su pušku i pištolj. Bili su me dok se ništa nisam ukloniti. Useli su ovu drugu policajcu. Nisu mi dali da miču. Zaprili mi su me ne kažu. Za deset dana povrat da dođe.

DATUM 22. jun 94
 MJESTO N. Pazar

IZJAVU DAO Muratović Begon

IZJAVU UZEO U IME ODBORA FHCJern

Muratović Began iz Žitnića:

"Doš'o sam po svoje slike sa modricama. E, sinko, ljuto, ljuto su bili bezobrazni i grubi. Ovi gore u Sjenicu mi traže te slike. Eh, sinko, da čuješ moju muku. Ja kao da sam imo imovinu koliko Pazar, a sad sam ga izgubio... Pa i mislio sam da neću izdržat, al' eto. Stradali smo i ja i Suljo. To mi je bratućed, mi smo stradali isto veče. On ima i lomove. Ja sam se sa životom halalio, bar bitno mi je da neko sazna da sam na pravdi strado. Bio je tornik 21. jun 1994. godine. Kao i mnogih predhodnih i toga tornika sam otiš'o u Novi Pazar da prodajem sir. I tek što je živnuo pijac i počela prodaja, kako sam stajao za kacom predamnom se đusterisa (iznenada pojavi) policajac. Pogledo sam ga a on me istog trena pitao: Jesi li ti Began Muratović? Odgovorih mu da sam taj. Rek'o mi je da moram da pođem do SUP-a. Pit'o sam ga što, a on mi reče: trebaš tamo Sulju. Šta ću s kacom, pit'o sam ga? - "Sve ga neka tu, kako je, vratićeš se odmah", rek'o mi je. Ubacili su u "maricu", mene i sinovca mi Muharema, i odveli nas u SUP. Kad smo stigli tamo, odveli su nas na drugi sprat gde smo videli Sulja Muratovića vezanog za radijator. Razdvojio me od Muharema, i onda redom, uzo mi podatke i predo isljedniku. Podatke mi je uz'o onaj što me je uzeo sa pijaca, i predo hi zameniku načelnika - Radosavu Stefanoviću. Nije prošlo ni pet minuta, Stefanović me pozv'o u svoju kancelariju. Uš'o sam. Pit'o me: znaš li zašto si pozvan? Reko sam, valjda Sulju da nešto posvedočim, bar mi je tako rek'o onaj policajac što me uzeo s pijaca. "Ne za to", reko'o mi je on. "Tebe se traži puška i pištolj "7", čehoslovačka "zbrojovka". Nemam, rek'o sam. Pa opet, maltretiranje dok su došli svi što tuču. Ili priznadi i donesi, ili ću te dat ovim... - Da me date u vatru, ja nemam. Nemam, dece mi moje, i Boga. Veli on: "E, tek sad vidim, da sve lažeš!" Izbaci me na hodnik, pa me ponovo pozva, pa opet isto. Sve sam čeko u hodniku, stražar pored mene, dok me nisu uzeli ovi sa terena. Prvo njih pozva, zadržaje se dvije-tri minute, izadoše i pozvaše mene. Ih, kad su me pozvali, nisam ni iskoračio, Rosić me doček'o na boks. Udario me boksom u želudac, a dlanom po licu. Mene odoše ruke da se zaštitim, kad on kaže: "Dolje ruke, pušku i pištolj, majku ti tursku!" - Nemam ni jedno ni drugo, pa me ubite. A ne treba ni jedna ni dvije riječi, jer da sam im'o ne bi doš'o do ovoga, rekoh mu. "Daćeš, daćeš!" - povika Karličić. Rosić kaže: "Daj da ga svežem, tursku mu majku!" Karličić mu kaže: "Neka se mene brani. Da vidimo koje mu je žaliye, ili ruke da mu polomim, ili glavu!" Vidim sa njima nema šale, i da kod njih prolazi sve ono što je najgore, pa pomislih: preča mi je glava, pa ruke nek seču, al' glava nek je živa. Ruke su mi bili na smenu, dok su pale same. Onda su komandirali da se izujem. Posice je postavio stolicu uza zid i narediše: "Sazu se majku ti tursku. Požuri, nemamo vremena da čekamo!" Komandovo mi je: okreni se ka zidu kolenima na sedalo, a tabanima prema nama." Onda su promijenili palice. Uzeše duže i veće i naizmenično me počeli udarati dok nisam izgubio vid. Kada sam se osvijestio bio sam na podu i potpuno moker. A Muharema su doveli da me gleda takog i odbrojavali mu nešto. Rosić me poveo do umivonika da se osvežim. Pokušo sam, ali nisam mogo ruke da podignem. Onda su me stavili na klupu u hodniku. Tu sam osto da se hladim

onako izmrcvaren skoro dva sahata. Onada su opet došli i pitali: "Je l' ti bolje bilo da si prizno, no da sa tobom bude toliko teškoće." Ja sam mogo i poginut, ali to nisam mog'o dat'. Kako da dam, što nemam i ne posedujem. Ja sam govorio al' mi niste verovali. Ali ja to ne bi dozvolio, ni jednu čoku, da je sve to zlatno... A oni kažu: "Dobro, opet ti nisi slobodan, ti to moraš donijet kako ti glava zna!" Oni mene tako, a ja sam bio polumrtav, nisam mog'o da se držim na nogama, pa sam se naslanjo na stolicu da ne padnem. "Sad ako možeš i ako imaš đe, idi, a za nekoliko dana, da to doneseš". - Da vam donesem nemam šta, a nadam se da ću se nekako odvuć. Imam ovde dvije čore (kćeri). On mi je reko: nemo' slučajno, da si kom pričo đe si zadobio povrede. Nikom ni a, što se desilo. Doduše, ja sam rek'o: ja neću lagat. Hoću umrijet, a lagat neću. No, to morebit, nije ni bitno.

Posebna mi je bila želja i slobodom. Kad su mi rekli da sam slobodan i da se udaljim od njih, osetio sam neku nadu da preživim i da nastavim opet, i veliku želju da se udaljim što prije od tih zverova, ne znam kako da kažem, od tih ljudi grubih. Ja nisam verov'o, i to sam im reko: da može čovek na pravdi, ovako doživet i isprebijan biti. Otišo sam od njih, otišo sam kod čore u Selakovac. Prvo sam se nekako odvuko do taksista kod Beogradske. Dao sam znak taksisti da zaustavi. Što sam uš'o u kola, zagledo se i rek'o mi: "Čoveče, odakle si i đe si tako nastrado? -U SUP-u. Prebili me, i još na pravdi, rekoh mu. A on mi kaže: "Pa što nisi d'o futane, futni." - Hajde dadni ono što nemaš, odgovorih mu. Pita me on: Dokle? Rekoh mu: do Salakovaca, Jusuf potok. Tu imam jednu čoru. Stigli smo blizu kuće a on mi kaže: "Ne mo'š otić. Da te povedem do kuće?" Ja mu rek'o: Evo tu je. Pitam ga: koliko? A on kaže: Ti si platio i preplatio. Bila su vrata zaključana. Ja sam zazvonio. Kad mi je izašla čora Zemina samo je vrisnula i zakukala: kukavica ljuta, đe si pogin'o? Samo sam reko: vala, eto. Ona je išla sutradan i rezilila ih, što su me tukli na pravdi, al' nije fajda. Eh, tu je izaš'o i zet Besim i prijatelj Sibon, uveli me u sobu, namešćili mi da legnem, i odma' brže bolje otišli kod mesara da tražu taze, prijesnu ovču kožu. I našli, kod Ešrefa mesara. I to od ovna. Taman da me cijelog uviju. Te sam se zavio cio. Oni mu nudili da plate, a on nije šćeo. Rek'o im: i da ne znam čoveka, ne bi, a kamo li što ga znam".

Myronov obitelj Tereš